

[Edel Saunte.]

berettigelse ville kunne opnås ved, at afgørelsen i større udstrækning lægges hos de læger, der skal udføre indgrebet.“

Jeg kunne have lyst til af de herrer læger at få svar på spørgsmålet — hvilket ikke lykkedes mig, dengang vi debatterede sagen i udvalget —: Hvad mener De med at sige, at der gives mødrehjælpen monopol på disse afgørelser, når det klart fremgår af loven, at afgørelsen træffes af et samråd bestående af tre fuldstændig ligestillede personer, nemlig en speciallæge i psykiatri, mødrehjælpen leder samt endnu en læge, som efter det ændringsforslag, der blev vedtaget forleden dag, skal være kirurg eller gynækolog?

Dagen efter fik vi en henvendelse fra fem andre overlæger indenfor samme område, og jeg vil også gerne have lov til at citere af deres henvendelse. Det hedder heri:

„Undertegnede chefgynækologer, repræsenterende provinsens fire selvstændige gynækologisk-obstetriske afdelinger, tiltræder fuldtud den til folketinget af københavnske hospitalslæger rettede henvendelse i håb om, at man i den 11. time kan udvirke, at „mødrehjælpen“ fritages for det uoverskuelige ansvar, som en suveræn henlæggelse af afgørelsen om det ufødte livs skæbne til en statsinstitution vil betyde.“

Lægerne går altså her ud fra, at det er mødrehjælpen, der suverænt afgør spørgsmålet. Det har der aldrig været tale om. Lægerne afleverede da også den dag, de første gang var i udvalget, en skrivelse, og de kommer dør ind på det, som er deres eneste programpunkt i øjeblikket, nemlig hvorvidt den behandlende overlæge skal være medlem af samrådet eller ej.

De kom imidlertid også ind på spørgsmålet om § 3, stk. 4, sidste punktum, i lovforslaget om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. Det, der får dem til at bede om at få dette punktum ændret, er, som de anfører, at punktummet bryder ind i et hævdvundet, interkollegialt forhold.

Det er ejendommeligt at høre det, når man ved, at rent faktisk har man i årene siden 1937 gang på gang kunnet opleve, at overlægen på en kirurgisk afdeling

nægtede at foretage en afbrydelse, hvorpå en overlæge på en gynækologisk afdeling, som syntes, han var bedre inde i de problemer, der forelå, mente, at han nok kunne foretage afbrydelsen.

Efter standsningen af lovforslagets tredje behandling har de samme læger udsendt et spørgeskema til lægerepræsentanter over hele landet, der sidder som lægechefer for kirurgiske, gynækologiske og blandede afdelinger; den har været omtalt så meget, at jeg ikke skal citere den, men jeg vil gerne have lov at bemærke, at den var meget uklar i sin spørgeform, og den syntes at gå ud fra, at man vil fratage overlægerne den selvfølgeligelige ret, som de hele tiden efter loven har haft til at bestemme, om de ville foretage en afbrydelse, selvom afbrydelsen var tilladt af samrådet.

Det ærede medlem fru Ellen Poulsen sagde, at der havde været stærkt røre i befolkningen i de sidste dage, og det kan jo nok siges at være rigtigt, idet en særlig organisation indenfor det kristelige arbejde, „Unge Hjem“, har rejst en debat om disse problemer og har prøvet på at fremkalde en reaktion gennem de kirkelige organisationer og ved optale under gudstjenesterne i søndags. Det er klart, at hele spørgsmålet om afbrydelse af svangerskab må være et stort problem for kirkefolket; vi har derfor også fundet det naturligt både i kommissionen og senere i udvalget, at en lang række kirkelige organisationer har sluttet sig sammen og har prøvet at gøre en indsats på dette område. Der oprettedes allerede i 1951 eller 1952, tror jeg det var, en institution, som man kaldte „Kristen Hjælp (den danske menigheds arbejde for barn og hjem)“. Denne institution blev oprettet af Arbejdernes Bibelkreds, Blå Kors, Dansk Bibel-skole, De samvirkende Menighedsplejer, Diakonhøjskolen, Diakonissestiftelsen, Frelsens Hær, Indenlandsk Sømandsmission, Jydsk Børneforsorg, Kirkeligt Forbund, Kirkelig Forening for indre Mission i Danmark, Kirkeligt Centrum, Kirkens Kørhær, Kristelig Forening for Sygeplejersker, Kristelig Lægeforening, KFUKs Hovedforening, KFUMs Centralforening, KFUM og KFUK i Danmark, KFUMs Soldatermission, Kofoeds Skole, Københavns Indre Mission, Københavns Kirkefond, Landsforeningen Kristelig Forening for Børne-